

KOLIBŘÍK JE JAKO PEŘINKA

ROZHOVOR S KATEŘINOU TŮMOVOU

Kdy ses stala součástí Kolibříka a jak to na začátku probíhalo?

Nastoupila jsem v lednu 2021. Hledala jsem si na internetu práci a zjistila jsem, že Kolibřík hledá někoho do banky. Tam jsem na pohovoru poprvé potkala Věrku (HR Business Partner pro Prahu, pozn. redakce), kterou jsem si nejdříve spletla s personalistikou banky. Později jsem si vše vysvětlily, takže začátek byl velmi pestrý.

No a jak se splnilo tvoje očekávání ohledně práce pro Kolibříka?

Já jsem sem vlastně přišla po náročném životním období, takže pro mě je to peřinka. Jako když si plaveš na mráčku a někdo tě hladí a přikryje tě peřinkou. Jsem vztahový člověk a práce v bance je pro mě vztahová záležitost. A práce v rámci Kolibříka, o je ta peřina. O mě se nikdy nikdo ne-

staral. Já jsem musela hodně tvrdě pracovat. Vlastně jsem lhala a dělala jsem, že žádný handicap nemám, a makala jsem jako šroub. Ve vztazích i v práci. No a tady ne. Tady je člověk sám za sebe, je to úlevné a těžko se to vysvětluje někomu, kdo to nikdy nezažil. A myslím, že i my, lidé s handicapem, hodně obohacujeme také naše kolegy bez handicapu.

Já si toho vlastně všímám také u sebe, že se čím dál tím více zaměřuji hlouběji na otázky vlastního i společenského zdraví. Je zajímavé se s tím konfrontovat.

Právě. Každý z nás má nějaké nitro, duši. Ten strašně bolestivý, nebo naopak radostný příběh. A je fajn si uvědomit, že ty jsi ten příběh, tak jak to je ta peřina. O mě se nikdy nikdo nestaral. Já jsem musela hodně tvrdě pracovat. Vlastně jsem lhala a dělala

**"O MĚ SE NIKDY NIKDO
NESTARAL. MUSELA
JSEM TVRDĚ
PRACOVAT A
PŘEDSTÍRAT, ŽE ŽÁDNÝ
HANDICAP NEMÁM.
PROTO JE PRO MĚ
KOLIBŘÍK DAR."**

Kateřina Tůmová,
administrativní posila pražské
pobočky sociálního podniku
Kolibřík CSR

jsem, že žádný handicap nemám, a makala jsem jako šroub. Ve vztazích i v práci. No a tady ne. Tady je člověk sám za sebe, je to úlevné a těžko se to vysvětluje někomu, kdo to nikdy nezažil. A myslím, že i my, lidé s handicapem, hodně obohacujeme také naše kolegy bez handicapu.

Já si toho vlastně všímám také u sebe, že se čím dál tím více zaměřuji hlouběji na otázky vlastního i společenského zdraví. Je zajímavé se s tím konfrontovat.

Právě. Každý z nás má nějaké nitro, duši. Ten strašně bolestivý, nebo naopak radostný příběh. A je fajn si uvědomit, že ty jsi ten příběh, tak jak sedíš přede mnou. A jenom stačí si uvědomit, že ten příběh je v každém z nás. Zdraví lidí nemůžou za to, že jsou zdraví. Oni to s vnímáním handicapu mají těžké. A nemusí být na to zvědaví. A proto je pro mě Kolibrík dar.

Mám radost, že to takhle vidíš. A jak vypadá tvůj pracovní den?

Já mám velké štěstí, že sem můžu chodit od sedmi do půl čtvrté. Jsem zaměstnaná na oddělení finančních trhů a když to zkrátím, tak dělám od každého něco. Když jsem nastupovala, tak se moje pozice nově vytvářela. Bylo potřeba ulevit kolegům od jejich rutiny, aby se mohli soustředit na řešení složitých úkolů. No a tu rutinu jsem od nich přebrala já. Já jsem si kolikrát říkala, že by to

mohl dělat každý, ale vlastně nemohl. Naopak, musíš vědět, co děláš a proč to děláš.

Já si naopak myslím, že si tvoji kolegové váží práce, kterou po nich přebíráš.

No já doufám, že to tak je. Já si hodně vážím i toho, že se nebojí mi říct. Protože když si představíš, že v práci máš svoji práci a teď máš část předat někomu dalšímu, vysvětlit mu co a zaučit ho na to, tak je jednodušší si to udělat sám. Dneska si říkám, jak to všechno hezky vyšlo a jak se na tu práci hodím. A hlavně nejsem ambiciózní typ, který musí mít to své, preferuji spíš spolupráci. Je to právě hodně pestré.

A ta pestrost je to, co tě baví?

Ano, a taky to, že nemám homeoffice. Já chodím ráda mezi lidmi, ráda s nimi pracuju a doma jsem nedisciplinovaná. Protože ten život není jen po práci. Že by si člověk řekl tak já začnu žít, až po pracovní době, tak to není. Ten život je i v té práci.

Je něco, co tě tahle práce naučila?

To, že musím pomalu. Protože jsem někdy zbrklá a pak jsem díky tomu unavená a v bance by se chyby neměli stávat. Takže musím v klidu a pomalu. Dát si odstup, než něco napíšu nebo než to odešlu

Taky třeba nevyhazuju staré papíry. Nechám to ležet a do skartace to jde až za týden.

No a jak odpočíváš? Co ti pomáhá v tomhle směru?

Já odpočívám i tady. Ze začátku mi přišlo, že ta práce nabývá tak, že to pomalu nebudu stíhat. Ale ono si to sedlo. Musíme si vždycky nastavit hranice, protože je to všechno o dohodě. A relaxuju sportem. Každý den chodím cvičit a projít se se psem. Nebo čtu dobrou knížku, zpívám. Ten den je naplněný i třeba tím, že mám práci a klid. Důležité je nemít strach. Já si myslím, že handicapovaní mívají strach, ale strach je emoce, která vyvolává nemoci. Je v pořádku ho mít, ale musíme ho překonávat s pokorou.

Mám na tebe poslední otázku, co se ti na tvém pracovním životě nejvíce líbí?

Hlavně to, že ta práce zapadá do mé koncepte. Když přeješ někomu k narozeninám, tak mu popřeješ zdraví a aby byl na světě rád. A já jsem tady ráda a zapadá mi to do toho, že chci na světě být ráda. A kdybych tu nebyla ráda, šly by na mě nemoci. A tím, že vy tady vytváříte tu peřinku a staráte se o nás, tak tvoříte nejen spokojené zaměstnance, ale zároveň zdravé zaměstnance.